

Maylissa werd

‘Ik ben op

Maylissa (23) had toevallig net een artikel gelezen over *needle spiking* en ze waarschuwde haar vrienden ervoor, toen ze afgelopen zomer samen naar het festival Sensation White in Amsterdam gingen. Goed op elkaar letten, spraken ze af. Maar tóch overkwam Maylissa precies datgene waar ze zo bang voor was.

Eigenlijk was het helemaal niet de bedoeling dat ik deze zomer naar het festival Sensation White in Amsterdam zou gaan. Ik ben weliswaar een groot liefhebber van festivals, maar sinds corona was ik heel voorzichtig. Als er tussen de lockdowns door ergens een groot feest werd gegeven, ging ik er bewust niet heen. Als kapster kon ik het me gewoon niet veroorloven om ziek te worden. We kwamen al personeel tekort in de salon, dus ziek thuiszitten met corona was geen optie. Toch besloot ik op zaterdag 2 juli op het allerlaatste moment een kaartje te kopen voor het grote feest in de Johan Cruijff

slachtoffer van *needle spiking*

nu overal mijn hoede'

ArenA. Een vriendin ging er samen met wat vrienden naartoe en toen ze erover vertelde, werd ik alsnog enthousiast. Het aantal coronabesmettingen was deze zomer natuurlijk ook erg

maar helaas viel dat een beetje tegen. Zo kwamen we in één megagrote zaal terecht, waar voornamelijk house en techno werden gedraaid. Maar we waren van plan om ons toch gewoon lekker te gaan

Om een uur of één gebeurde er iets gekks. Ik stond met mijn rug richting het podium te dansen en opeens voelde ik een heel rare steek in mijn rechterarm. Het ging zo snel allemaal. In een reflex draaide ik me om en greep ik direct naar mijn arm. Ik keek om me heen, maar kon niets opvallends ontdekken. Het was natuurlijk ook superdruk. Er stonden heel veel mensen te dansen en dan bots je af en toe tegen iemand aan, maar de prik die ik had gevoeld, was echt iets anders. Het voelde als een heel scherpe pijn, die ik nog nooit eerder had gevoeld. Binnen tien seconden werd ik bovendien ontzettend misselijk en duizelig. Blijkbaar was het aan me te zien, want mijn vriend vroeg meteen wat er aan de hand was. 'Volgens mij ben ik geprikt,' zei ik. Geschokt keek hij me aan. Ook mijn vriendin en de rest van onze groep schrokken enorm. 'Gaat het?' vroegen ze. Nee, helaas ging het helemaal niet. De pijn in mijn arm werd steeds erger, een wespensteek was er niks bij. Razendsnel scande mijn vriend onze omgeving. Hij hoopte de dader te vinden, maar die was natuurlijk allang weg. ►

'De scherpe pijn in mijn rechterarm werd steeds erger, een wespensteek was er niks bij'

gedaald, dus ik durfde het wel aan. Vandaar dat ik op de dag van het festival twee kaartjes via TicketSwap kocht, voor mij en mijn vriend. De dresscode was tachtig procent wit. Gelukkig konden we allebei *last minute* nog aan een leuke outfit komen."

Enge gedachte

"Rond elf uur 's avonds waren we er. Voor mij was het de eerste keer dat ik naar Sensation White ging. Ik verwachtte een heel groot feest met meerdere zalen en verschillende muziekstijlen,

vermaken en met z'n allen verkenden we de dansvloer. Onderweg naar het feest had ik tegen mijn vrienden gezegd dat we elkaar goed in de gaten moesten houden. Ik had die dag namelijk iets gelezen over *needle spiking* en vond het een heel enge gedachte dat iemand je in het uitgaansleven zomaar ineens kon prikken, om je op die manier te drogeren. Stel dat ons dat ook zou overkomen? 'Welnee,' zeiden mijn vrienden. 'Maak je niet druk, dat gebeurt heus niet. We letten toch op elkaar?' Tja, liep dat even anders...

‘In het felle licht ontdekte ik een klein prikgaatje. Ik kon het zelf amper geloven’

Met hulp van mijn vriend en mijn vriendin ging ik naar de wc. Ze moesten me echt ondersteunen. Hoewel er op het eerste gezicht niks opmerkelijks aan mijn arm te zien was, spoelde ik de pijnlijke plek met water. Pas in het felle licht ontdekte ik een klein prikgaatje. Ik kon het amper geloven. Datgene waarvoor ik vooraf al had gevreesd, was me gewoon echt overkomen. Ik voelde me zwaar verdoofd. We hadden ook geen idee wat we moesten doen. Moest ik naar huis gaan? Of naar de eerstehulp post? Maar wat moest ik dan zeggen? En wat konden ze voor me doen? Ik ben niet iemand die snel naar de huisarts gaat. Mijn moeder heeft me altijd geleerd dat je niet naar de dokter hoeft te gaan zo lang je je lichaam nog onder controle hebt.

Vandaar dat ik, na een colaatje voor de schrik, terugging naar de dansvloer. De misselijkheid was al iets gezakt en ik wilde het feest niet verpesten voor de rest. Bovendien had ik niet voor niks zestig euro betaald

‘Ik was bang en voelde me heel onveilig. Stel dat de dader het nog een keer zou proberen?’

voor een kaartje. Toch voelde ik me totaal niet meer op mijn gemak in die grote zaal. Het feit dat iemand mij moedwillig had geprikt, maakte me heel bang en ik voelde me heel

onveilig. Stel dat de dader het nog een keer zou proberen?”

Verbazing

“Een uur later gingen mijn vriend en ik alsnog naar huis. We namen een taxi en waren om kwart over drie thuis. Ik liet me meteen doodmoe op bed vallen en werd pas om drie uur de volgende middag wakker. Volgens mijn vriend had ik heel onrustig geslapen. Ik had veel en onverstaanbaar in mijn slaap gepraat en er angstig uitgezien. Zelf weet ik daar weinig meer van, maar

door de pijn die ik bij het opstaan nog steeds in mijn arm voelde, besepte ik dat er echt iets heftigs was gebeurd. Ook mijn moeder schrok enorm, toen ze het hoorde. Ze wilde meteen mijn arm zien en zag het prikgaatje duidelijk zitten. Ook zij wist niet goed wat we moesten doen, dus we besloten het nog even aan te kijken. Toen de pijn in mijn arm bleef aanhouden, ging ik uiteindelijk toch maar samen met mijn vriend naar de huisartsenpost. Tot onze grote verbazing kon de dienstdoende huisarts geen prikgaatje vinden. We wezen het aan op mijn arm, maar volgens haar was er niks te zien. ‘Vast een allergische reactie op een insectenbeet,’ zei ze. ‘Niks om

Wat is needle spiking?

Needle spiking is een nieuwe vorm van drogeren. In het uitgaansleven worden mensen - voornamelijk jonge vrouwen - met een kleine naald geprikt, waardoor ze een makkelijker slachtoffer zijn voor bijvoorbeeld seksueel misbruik. Het afgelopen voorjaar verschenen in de media verschillende verhalen over *needle spiking*, waarbij jongvolwassenen tijdens een festival of groot feest geprikt waren door een onbekende dader. De meesten hadden niet meteen door wat er was gebeurd. Pas toen ze zich niet goed begonnen te voelen, gingen de alarmbellen af. De gebeurtenissen leken veel op wat er in het najaar van 2021 in het Verenigd Koninkrijk was gebeurd. Ook daar werden voornamelijk vrouwen in verschillende clubs geprikt.

aan het werk, maar door de pijn kon ik mijn arm amper omhooghouden. Na elke knip die ik zette, moest ik echt even wachten tot de pijn weer iets was gezakt. Het was bijna niet te doen.

Mijn leidinggevende vond het heel vervelend voor me, maar helaas kon ik niet naar huis gaan. We werkten die dag maar met z'n tweeën en er waren te veel klanten die geknipt moesten worden.

's Avonds meldde ik me opnieuw huilend bij de huisartsenpost. Kon dan niemand iets voor me doen? Mijn bovenarm brandde enorm en mijn onderarm voelde verdoofd aan, alsof ik al de hele dag een zwaar slapende arm had. Voor de derde keer werd ik onderzocht, door weer een andere dienstdoende arts. Hoewel de plek rondom het prikgaatje warm en rood was,

je zorgen om te maken.' Met die woorden werd ik weer naar huis gestuurd. Ik voelde me absoluut niet serieus genomen door haar. Het was duidelijk dat ze mij niet wilde geloven. En dat terwijl ik zelf nooit drugs gebruik en vlak voor de prik nog maar twee drankjes op had. Ik wist dus precies wat me was overkomen."

Bloedonderzoek

"Omdat de pijn bleef aanhouden en ik mijn pink en ringvinger niet meer voelde, ging ik 's avonds met mijn moeder naar de eerste hulp. Daar zag de arts het prikgaatje wél zitten, maar het enige wat zij deed, was bloed afnemen voor onderzoek. Ik snapte er niks van. Zou het niet veel

'Op de huisartsenpost werd ik niet serieus genomen. Ze wilden me duidelijk niet geloven'

beter zijn om al preventief met bepaalde medicatie te beginnen? Wie weet wat er in mijn lichaam was gespoten. Maar dat was volgens de arts niet mogelijk. Eerst moesten mijn bloedwaardes bekeken worden om te onderzoeken welke stof er precies was ingespoten. De uitslag van dat onderzoek zou een paar dagen op zich laten wachten. De volgende dag ging ik weer

zag ook zij niks opvallends. Voor de zoveelste keer werd ik naar huis gestuurd met de boodschap dat ik het nog een paar dagen moest aankijken. Was het dan nog niet weg, dan moest ik teruggaan naar mijn eigen huisarts."

Huisarts

"De volgende ochtend belde ik meteen mijn eigen dokter. Ik ken hem al heel lang en hij ►

weet dat ik absoluut niet kleinzerig ben. Ik meld me alleen bij hem als er echt iets aan de hand is. Gelukkig nam hij me direct serieus. Hij zei dat hij vermoedde dat ik inderdaad het slachtoffer was geworden van *needle spiking*. En dat ze waarschijnlijk een bepaald zwaar verdovingsmiddel hadden gebruikt dat niet viel te traceren in je bloed. Vandaar dat er ook niks opvallends uit het bloedonderzoek van de eerste hulp was gekomen."

Hiv-test

"Volgens mijn huisarts was er een zenuw in mijn arm geraakt, toen ik na de prik was weggedraaid. Dat verklaarde waarom ik mijn ringvinger en pink niet meer voelde. Het kon maanden duren voordat dat over zou zijn. Daarnaast maakte mijn huisarts zich zorgen om de

'Iedereen kan je in principe onopvallend prikken. Kijk maar hoe snel het bij mij is gegaan'

naald. Die kon vervuild zijn en daarom wilde hij me laten testen op hiv. Daar schrok ik best wel van. Vervuilde naald, hiv, aids? Wat als ik dát had opgelopen? Maar volgens mijn huisarts moesten we eerst maar eens de testuitslagen van het bloed afwachten. De dagen daarna was ik echt heel erg gestrest. Maar godzijdank bleek mijn hiv-test negatief te zijn. Voor alle

zekerheid moet ik me over een paar maanden nog een keertje laten testen, maar de kans dat die test positief is, is heel klein. Voor mij was deze uitslag in elk geval al een heel grote opluchting."

Angst

"Inmiddels is het alweer ruim drie maanden geleden, maar de pijn in mijn arm is nog steeds niet weg. Soms voelt het

net alsof iemand er steeds opnieuw een naald in steekt. Sinds dit incident is gebeurd, ben ik veel meer op mijn hoede. In de metro, op een feestje, tijdens het boodschappen doen... Ik merk dat ik overal extra alert ben op eventueel gevaar. Want iedereen kan je in principe onopvallend prikken. Kijk maar hoe snel het bij mij is gegaan. Naar een groot festival ga ik de komende tijd in ieder geval niet meer. Eerst maar weer eens naar een klein feestje om weer voorzichtig te wennen, al heb ik daar momenteel ook geen behoefte aan. Ik beseef heel goed dat ik ergens nog geluk heb gehad. Het had ook veel erger met me kunnen aflopen." ■